מישפחתי וחיות אחרות

פ עם נמצא גן־החיות ליד עיריית תל־אביב. הו, הימים הטובים! בכל שבוע הלכנו ילדיי (בעצם אז היה רק ילד אחד, שתמיד סחב איתו חבר) ואני לבקר בגן־החיות. הכרנו את כל החיות היכרות אישית. חלק מהן אהבנו אהבה פרטית מאוד. נתנו להם שמות, קנינו להם בוטנים, עשינו קולות לדובים, התיידדנו עם האיילות והפילים, ישבנו שעות מול כלובי הקופים. הסברתי לילדים מי היה דרווין ומה הוא אמר. אחרי כל טיול כזה היינו אומרים שלום יפה לשומר וחוזרים לבית הנקי ונטול החיות שלנו.

ככה זה נמשך הרבה זמן, וכולם היו מבסוטים. עד שיום אחד החליט מי שהחליט להעביר את גן־החיות לקצה של רמת־גן, ואפשרויות הביקור השבועי שלנו הצטמצמו מאוד. אבל אלוהים עזור לילדים קטנים שאוהבים חיות, ונותן להם רעיונות איך לסדר את ההורים ולהכניס הביתה מה שהם רוצים.

הראשון שהפך דייר־קבע בבית שלנו היה צביקה הצב. כל המירפסת היתה מלאה מלפפונים ועלים של חסה, אבל צביקה השתגע דווקא על הפרחים שהצלחתי לגדל בעמל רב על המירפסת. היתה בינינו איבה עמוקה, אבל לא נתתי לילדים להרגיש בכך בגלל דעות קדומות על אנשים שלא אוהבים חיות.

יום אחד קמנו בבקר וצביקה לא היה. הפכנו את כל הבית, חיפשנו מתחת למיטות ובין העציצים, אבל צביקה לא היה. אנחנו גרים בקומה רביעית, כך שהמסקנה היחידה היא שצביקה התאבד בקפיצה. תהיה מנוחתו ערן.

אחר־כך הגיעו הביתה מיני חרגולים, לטאות, גמלי־שלמה, תולעי משי וחתולי רחוב, שתמיד ברחו מהבית אחרי יומיים, כי לא יכלו לעמוד בלחץ האהבה של ילדיי. מארנבות קיבלתי שיחרור, רק מפני שלשכנים שלנו היו ארנבות, ואפשר היה ללטף פרווה לבנה אצלם. בעניין רגים הטלתי וטו: או רגים, או אני. הוחלט עליי, לעת עתה.

בתקופות שבין בעלי־החיים קונים המוני ספרים על חיות. ואז אני עומדת במיבחנים יומיומיים קשים מאוד ונשאלת שאלות כמו: מה החיה הכי־גדולה בעולם (לוויתן כחול)? לאיזה בעל־חי יש ריסים הכי־ארוכים (לגמל)? איזה יונק מטיל ביצים (ברווז)? מי היא הציפור הראשונה בעולם (ארכיאופטריקס)?

ביום קר אחד של החורף שעבר חזר בני בן ה־8 עם חתולה שחורה בידיו, והסביר לי שקר לה נורא בחוץ ואין לה מה לאכול. ואי־אפשר ככה להתעלם בחיות. חשבתי שגם היא תיברח מהבית אחרי יומיים. והכנסתי אותה. השם שניתן לה בהצטרפותה למישפחה היה: גגגת. הילדים הסבירו לי שזה שם מאוד יפה.

גגגת לא ברחה. היא נמצאת איתנו עד היום. לפעמים היא מסתלקת לה לטיולים ארוכים, ואז המישפחה יוצאת לרחובות לחפש אותה כשעיני שני הילדים נוזלות כמו ברז מקולקל. אולי היא נדרסה, אולי גנבו אותה, אולי כל מיני אסונות אחרים? אבל גגגת תמיד חוזרת.

לפני כחודש הוחלט בקונסיליום מישפחתי (לא כולל הורים), שצריך שיהיה בבית גם זוג ציפורים. כל נסיונות השיכנוע וההסברים לא עזרו. הם רוצים ציפורים.

ואז, בשעת־ריתחה, אני מגייסת לעזרתי את המישפט החינוכי הידוע: „תרוויחו כסף ותיקנו לבד!" בדרך־כלל אחרי המישפט הזה אני יודעת שנפתרה הבעיה ל־20 השנים הבאות.

אלא שהפעם הם צחקו עליי צחוק גרול. הילד בן ה־8 (שכל הדיפלומטים הישראליים יכולים לקחת אצלו קורסים) הלך לבקר את חברתו לכיתה אלונה גצלה, ובשיחה של חצי שעה שיכנע אותה, את אחותה ואת שני הוריה שבעצם הם לא צריכים את הציפורים שלהם, ושכדאי להם לתת אותם לילד שלי.

סוף הסיפור היה, שהילד חזר הביתה עם כלוב ובו שתי ציפורים. אחת ירוקה שמייד ניתן לה השם גלי, והשנייה צהובה ששמה נקרא בישראל ג'לי.

גלי וג'לי הם הזוג הכי־אידיוטי שפגשתי מימיי. הם גרים בכלוב על המירפסת, אוכלים קצת גרעינים, שותים קצת מים ולפעמים מצייצים ציוצים משעממים. התייחסתי אליהם כמו אל עציץ ריק, וחשבתי לעצמי שהנה אני תקועה עם שני הדבלים האלה לנצח. אבל גגגת, החתולה השחורה שלא סבלה אותם מהרגע הראשון, חשבה אחרת. היא זינקה אל הכלוב והפילה אותו ארצה, כנראה מתוך ידיעה שהילדים בשעת כעס על החתולה ישכחו לסגור את הדלת של הכלוב.

אחרי־הצהריים גילינו שגלי וג'לי ברחו להם אל החופש. הבכי של שני ילדיי נשמע עד מטולה. כל ההסברים שלי, שאולי יותר טוב להם בחופש, נפלו על אוזניים אטומות. הם הסבירו לי שציפורים כאלה, שרגילות לקבל כל יום אוכל, לא מסוגלות למצוא לעצמן מזון בטבע, והן כוודאי ימותו במהרה. זה מהספרים שיש בבית, כנראה. היה מאוד עצוב בבית, ואני נשבעתי לעצמי ששום בעל־חי לא ייכנס אלינו לבית, לעולם לעולם לעולם. צעקתי וצרחתי והסברתי: נו מור חיות. וזה סופי.

למחרת בצהריים פגשתי את הילדים ליד הגן ובית־הספר, ועל פניו של הגדול משניהם ראיתי הבעה של תחינה. שאלתי מה העניינים, ואז בפרץ של רמעות, הוא הוציא מתיק האוכל שלו חתול בן יומיים. הוא סיפר שראה את אמו נדרסת, וברור לו שאם לא נאסוף אותו לביתנו, הרבר הקטן והמתוק הזה ימות. הייתי במצב של יאוש כזה, שהייתי מוכנה אפילו לשמוע איזה עצה מפסיכולוג.

ידעתי שהחתול הקטן ימות גם אצלנו,ורציתי למנוע מהם את העניין. אבל איך אפשר להגיד לילד: מפני שהוא ימות בעוד כמה ימים, תשאיר אותו שימות עכשיו? ישבנו ארבעתנו, אני שני ילדיי והדבר הפיצפון בתיק־האוכל, ובכינו. כבן־אדם מבוגר הפסקתי את ההיסטריה, וכולנו צעדנו לעבר בית־המרקחת כדי לקנות טפטפת שבה נוכל להאכיל אותו בחלב. גגגת, החתולה השחורה והגרולה, באה להריח את הקטנטנת ואז הוחלט לתת לקטנה שם ולקרוא לה GANGAT STRIKES AGAIN.

שלושה ימים האכילו אותה הילדים בטפטפת בחלב פושר, וביום הרביעי מצאו אותה מתה. בעלי קבר אותה בחצר, ומאז שרוי ביתנו באבל כבד. נא להימנע מביקורי־תנחומים.

עצות שוות זהב

מעניין אם גם אתם קונים בכל שבוע חבילת פטרוסיליה וחבילת שמיר, משתמשים בקצת והשאר נרקב במקרר?

ככה זה היה אצלי כל השנים, ואפילו חשבתי שזה מאלוהים. אין דרך אחרת.

אבל מסתבר שיש דרך אחרת. אמא שלי, שבחיים שלה עוד לא זרקה שום רבר לא־נחוץ (כי זה חבל), לימדה אותי פטנט סוג אלף־אלף.

ההתחלה זה כמו שאנו רגילות. קונים חבילת פטרוסיליה וחבילת שמיר. מביאים הביתה, עכשיו זה משתנה: רוחצים הפטרוסיליה כולה, מקצצים טוב־טוב ושמים בתוך קופסה ריקה של גבינה לבנה. למשל. אותו הרבר עושים לשמיר. את שתי הקופסאות מכניסים לפריזר. ומאותו היום ואילך חיינו סוגים בשושנים. בכל פעם שצריכים קצת שמיר פותחים את אחר הקופסות, לוקחים קצת והשאר מכניסים שוב לפריזר.

רבר רומה

לאנשים שמתים על שום. למי שבכל יום מקלפים, קוצצים ומנקים את המכשיר הקטן עם החורים: רעו לכם שמישהו חוסך לכם זמן וממציא לכם המצאות. קונים 3-4 ראשי שום (כדאי לקנות שום איטלקי, כי השיניים שלו גרולות מאוד, וצריך לקלף פחות) שכל הראשים מקולפים, שמים בפוד־פרוססור, למי שיש. למי שאין — שילוחה אצל השכנים. עושים ברדרר בכפתור, ותוך דקה כל השום כתוש. שמים בצנצנת זכוכית, שופכים שמן עד שיכסה את השום, והופ למקרר בכל פעם שצריך קצת שום. לוקחים בכפית מהצנצנת ושרים שירים עיבריים.

תיירות־פנים לעשירים

ל יש הרבה מאוד אנשים, שמייד כשהם מרגישים שיש קיץ — הם מחליטים לנוח קצת מהחיים. שבוע מנוחה עושה רברים טובים מאוד לכל אחד, וגם לא נחשב סנובי ואפילו לא עולה יותר מרי כסף. בגיל מסויים אחר אפשר לנסוע לבית־הבראה של קופת־חולים, ובגיל מסויים אחר אפשר ללכת למסע רגלי בהרי־יהודה.

האנשים שאני מכירה נמצאים רובם בין שני הגילים שהזכרתי, והם מחפשים להם מקומות לבלות בהם שבוע אחר של מנוחה. כל זה אני יודעת, כי חברה שלי באה אליי וסיפרה לי את זה כהקדמה למישפט „לאן כראי לי לנסוע?" לפני שהיא באה אליי היא כבר התייעצה עם בעלה, והוחלט שהשנה אין להם הרבה כסף והם לא יכולים להרשות לעצמם לנסוע לחו"ל; אז בלית־ברירה הם חשבו על איזה מלון טוב בישראל.

ירושלים או אילת נראו ערים טובות מאוד למנוחה, כי סוגרים אותן בשעה 8.

טילפנו למלון הילטון בירושלים ושאלנו כמה עולה שבוע בחדר זוגי, כולל שתי ארוחות ביום. היו מאוד אדיבים, ואמרו שזה עולה 413 דולר. טילפנו למלון אביה סונסטה באילת, שאלנו את אותה השאלה וקיבלנו אותה תשובה — 413 דולר לבן־אדם.

אנחנו לא כל־כך מבינות בדולרים. ביקשנו שיגידו לנו כמה כסף זה בעברית, ואז קיבלנו הלם. ההלם הזה הביא אותנו למישרד־נסיעות ברחוב בן־יהודה בתל־אביב. שאלנו אותם לאן אפשר לנסוע לא כל־כך ביוקר, וזה מה שהסתבר: אפשר לנסוע לחמישה ימים לקאהיר, מלון ושתי ארוחות ביום וגם שני סיורים — הכל ביחד 99 דולר לאיש.

אפשר גם לנסוע לשבוע לקפריסין, כולל מלון ושתי ארוחות ביום — 275 דולר לאיש. אפשר לנסוע לרודוס שמונה ימים, לגור במלון ולאכול שתי ארוחות ביום — 325 דולר לאיש. פלמה דה־מיורקה, שיבעה ימים, כולל מלון ושתי ארוחות ביום — 395 דולר לאיש.

מלון הילטון ומלון סונסטה — תיסלחו לחברה שלי שהיא החליטה לא לבוא אליכם השנה. זה לא שיש לה משהו נגרכם, זה פשוט משום שהיא עניה, ועניים יכולים לבלות רק בחו"ל.

אחר כך עוד שואלים למה 750 אלף איש נוסעים השנה לחו"ל. כי אין להם כסף כדי לנוח בישראל!

תחרות השימורים

ל פני שבועיים הכרזתי על תחרות של מתכונים, המבוססים על קופסות־שימורים. בדפוס חתכו לי את שני המשפטים האחרונים, וכך לא נודע לכן/לכם שלזוכה בתחרות — כלומר, מי שהמתכון שלו/ה יהיה הכי טעים (עוד לא ברור לטעמו של מי) — יזכה בפרס חשוב.

השבוע כבר קיבלנו ארבעה מכתבים, שאותם נתחיל לפרסם בשבוע הבא. אלה שעוד לא כתבו את המתכון הפרטי שלהם — למה אתם מחכים?

דויאלה שמי